

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 39.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690108800/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

vilde Skrig og saa et Fald, hørte et Hvin, et Plump og Stilheds sidste Ord.

Forfærdet gik jeg videre med min Fører og grublede over den uhyggelige Gaade, der laa paa Bunden af dette Eventyr. Dog holdt jeg min Nysgerrighed i stramme Tømmer. Jeg vovede ikke at spørge ham ligeud, men sagde kun: »Sig mig, hvo er Du?» – »Mit Navn troede jeg, at Du kendte. Kald mig Johannes de Silentio. Jeg er en frafalden. Jeg er en Fornægter. Fornægter midt i Salighedens Favn. Jeg søger efter Døden og Korsfæstelsen; men Afsindet, som jeg flygter fra, hænger bestandig paa min Ryg.« Disse korte Ord ere de eneste, min skønne Fører udtalte om sig selv paa hele vor Vandring, men uudslettelig stod de for mit Minde, og jeg forstod hans smertelige Smil.

»Men hvo er Du?« genspurgte han, imens vi hang paa Klippens Side paa en fødsmaal Sti og holdtes kun fra at styrte ved den magnetiske Kraft, hvormed vi holdtes fast imod Bjærgets Skrænt som Fluon paa en Væg. »Jeg er en Skeptiker af Profession, en trættekær, urimelig, spørgelysten, snakkesalig, urolig Aand og uden nogen Trosbekendelse til Ballast. Jeg søger efter Gud. Men efter en Gud, som er retfærdig, rolig, vis og logisk, hvis Egenskaber kan defineres, bevises og populariseres, hvis Væsen virker i Overensstemmelse med Naturens Love og ikke trækker sig tilbage for menneskelig Tænkning bag Paradoksens Skærmbret. Og dersom et Væsen – det være saa mægtigt, kærligt og saligt, det være vil – ikke tilfyldestgør min Erkendelses Kræv, nægter jeg det efter min valgte Definition Navn af Gud og fortsætter« -- her pegede jeg ud -- »bag dette Væsens Hvirvel af krumme Linier mit Spørgsmaals rette Linie, der stiles mod den rationelle Gud.«

Vor Vej gik over Anakoreternes Bjærg. Som Sinai stod det med Tinden i Tordenskyer, og nedenfor flød det samme vinrøde Hav mod den Regnbuekrans, der fyldte Synskredsens Plads, men saa man fra Højden lige ned i Dybet, da skinnede det samme Hav i Haabets Grønt. Saaledes kan en Vædske ved Fluorescens spille i tvende Farver. Paa Bjærget løb ind som Digesvalens Røde Hule ved Hule, hvor skæggede Eneboere sang. Der saa jeg den store Nyplatoniker svæve i Luften uden Støttestpunkt, saaledes som Sagnet fortæller, han evnede alt i Live. Jeg vilde ikke forstyrre den fromme